

כל חזויות שמורות

● **אשכול יגביר את פעולותיו נגד בעליההון והמעמד הבינוני.** דוחף אותו הצורך להפגין כלפי הפועלים, כי במדיניות הכלכלית שלו נדרשים לא רק מהם קרבנות היתורים. הוראת הפסרת סודיות הנכסים היתה צעד ראשון בכיוון זה, כדי להחליש את התקפות מפ"ם ואחרות העבודה לקראת הבחירות להסתדרות.

● **פרופסור אנדרה שוראקי, היועץ לענייני מיוזג עדות של ראש הממשלה, יתפטר.** אחרי שבגוריון קבע כי למעשה, אין הפליה עדתית, אלא פער חברתי-כלכלי, יבקש שוראקי לשחררו מתפקידו, בנימוק שאין יותר צורך בו.

● **במשאיומתן לאיחוד, בין מפא"י ואחרות העבודה יתגלו שני אפיקים:** דויד בגוריון ינסה לקדם את שיחות האיחוד באמצעות פגישה אישית עם מנהיג אחרות העבודה יצחק סבניק, בזמן חופסתו; משה דיין ושמעון פרס, כל אחד בנפרד, ישתדלו להכשיל את האיחוד, שפירוטו החדרת מנהיגים צעירים למפא"י, העשויים להתחרות בהם על השלטון במפלגה המאוחדת. בסך הכל, נוטה המאזן נגד האיחוד.

● **לעומת זאת עשוי איחוד עם אחרות העבודה להביא להוצאת משרד האוצר מידי לוי אשכול.** אחרות העבודה תהיה מוכנה לוותר למפא"י בענייני מדיניות חוץ מימשל פנימיים, אולם היא תעמוד בתוקף על ההגנת שינוי מרחיקלכת במיסר הכלכלי. המועמד לתפקיד זה: יצחק בן-ארהרן, אשר תוכניתו מושתת על מיסר צנע כלכלי.

● **עוד שניים העשויים לנמור את הקאריירה המפלגתית של הב, במיקרה של איחוד:** מזי כיר המפלגה ראובן ברקת ומזכיר ההסדרות אהרן בקר. במיקרה זה תתמנה גולדה מאיר כמזכירת ההסתדרות, ו- איש אחרות העבודה זאב צור כסגנה, בי- מירשה חדשה שתי- ווצר עבורו. הפיצוי עליו מדברים, לגבי בקר: מינויו כשר העבודה.

● **כתמורה לי כניעת הדתיים בעניין רישום נשואים אזרחי ייב, תאשר מר פא"י סופית את ההסכם עם הרפ"ל, בדבר עריכת הבחירות לרבנות הי ראשית ויצירת מעמד חוקי לי- למועצות הדתי- תיות.** לפי הסכם זה אופשר לשר הדתות לבצע את הבחירות בצורה שתבטיח בחירת רבנים ראשיים רצויים למפלגה הדתית-לאומית. המועצות הדתיות יורכבו מ-60% חברי המפלגות הדתיות ו-40% חברי מפא"י או מפלגות אחרות.

● **הממשלה תיזום גילויידעת של מפסר כמרים קאתוליים, בו יוסבר כי בדרך כלל נהנית הכנסיה בישראל מחופשי- פעולה מלא, וכי ההתנגשויות האחרונות עם המיסיון אינן אלא תופעות יוצאות-דופן.** יתכן גם, כי במקום גילוי-הדעת תתפרסם הצהרה אישית ברוח זו של הארכיבישוף ג'ורג' חכים.

● **תוכניתו האנגלית של יהודה לב ב, קוליישראל" תבוטל החל מתורש אפריל,** יחד עם התוכנית הצרפתית והסבדית הצמודות. הסיבה: ביטול הקצבת משרד החוץ לתוכנית זו, שנועדה להלכה לחיל-החירום של האו"ם בעזה. אחרי ביטול התוכנית, שנחשבה בעיני רבים כטובה ביותר של קול ישראל, יעבור לב לקריינות.

● **לא מן הנימונע שבקרוב תשמע על מעשיר-אלימות נגד ערבים המשתפים פעולה עם המימשל הצבאי, ואף נגד הח"כים הערביים שתמכו במימשל.** מאחורי המעשים האלה יעמדו יסודות מעונוניים להוכיח כי המימשל דרוש כדי למנוע טרור.

● **פרטו של שמעון ישראלי, המרתף, ייצג כנראה את ישראלי בפסטיבל הפרטים במוסקבה.** אחרי שחברי הוועדה לפסי- טיבלים במשרד החוץ, והוועדה המיוחדת לפסטיבל הפרטים במוסקבה באותו משרד, חזו השבוע בהתקן העבודה של הפרס, היתה הודעה הכללית כי רמתו ואיכותו של הפרס מצדיקים את שיגורו לפסטיבל.

החורים שלא יכנסו מים לצריף. התחנתית עם אשה. לא רוצה לחיות איתי יותר. היא עכשיו בבית-חולים וקיבלתי כבר צו לתת לה גט. שמואל ניסים, 27, פועל מסגרות במקצועו מתגורר עם משפחתו בת 11 הנ"פשות בדירה של שני חדרים. "ביקשו מ' איתנו שלושת אלפים ל"י בשביל דירה, מאיפה ניקח?" וכך, בחסות החשיכה, העבירו 13 מש"פחות את מטלטליהם העלובים לשיכון מעבר לכביש.

באה משטרה. איומים הוטחו באויר. "נביא אלף שוטרים שיגרשו אותכם כמו כלבים," איים קצין משטרה. "אפילו תביאו את הטאנקים של כל הצבא לא נוזו מפה," קרא פולש צעיר, "בשבילנו זה או בית או בית-קברות."

במרפסות הכינו אנבים לקראת הסתע"רות אפשרית, אבל כשהופיעו השוטרים כעבור 3 ימים, חזרו הפולשים לבתיהם. "אין דבר," אמר אחד מהם, "לפחות היינו שלושה ימים בכיתה-בראה."

משפט

בחור תמים

השיך של שבט קירא-אל-סנע, השוכן לא הרחק מבאר-שבע, היה כבר זקן ובא

ראובן שמואל, חקלאי מבית-נחמיה, להוציא את שלושת ילדיו מבית-הספר של המיסיון הפיני בירושלים.

כהן-צידון מגן על זכותם של החורים להחליט על גורל ילדיהם משום כך דרש הוא, בישיבה השלישית של בית-המשפט, לבטל את התביעה ולסגור את התיק. הוא נימק את דרישתו בכך, שאסור לבית-המש"פט להכתיב להורים - האפורטופסים הטב"עיים - כיצד לנהוג בילדיהם. ההחלטה באיזה בית-ספר יתחנכו בניהם היא עניינם של החורים.

המיסיון ירד למחתרת. לעומת שתי הישיבות הקודמות של משפט משפחת שמר, אל, ניראתה הישיבה השלישית כשייכת ל-פרשה משפטית אחרת לגמרי. בישיבות ה"קודמות נזכרה המילה "מיסיון" ללא הפוגה. גם התביעה, המשפטית, המוצגת על-ידי משרד-הסעוד, הופיעה הדרישה בנוסח ברור: "להוציא את שלושת הקטיגים מן המוסד המיסיונרי, כדי שיקבלו חינוך יהודי ולא זר."

בישיבה השלישית חל שינוי. היועצת המשפטית הדוגישה במיוחד כי "הכוחה לא למיסיון. טובת הילד ועומדת לפנינו, המתב"טאט בהחזרתם של הילדים הביתה."

"אני מסתכלת בהתרגשות כיצד הפעוט הזה נצמד לאמו ואיך האם מחבקת אותו חזרה," אמרה התובעת בהצביעה בדרמתיות על זילפה שמואל, אשר הגיעה לבית-המש"פט יחד עם בנה הצעיר ביותר, משה. "אני רוצה, שגם שאר ילדיה של אם זו יוכלו להתחבק אתה."

כל אחד מן הנוכחים באולם בית-המשפט הבין את כללי המשחק: באמתלה כלשהי צריך להשיג את צו בית-המשפט להוצאת הילדים של משפחת שמואל מבית-הספר של המיסיון. האמתלה לא חשובה. העיקר הוא, שפסק-הדין ישמש תקדים לגבי חורים אחרים. במילים אחרות: פרשת המיסיון לא נעלמה מאולם בית-המשפט. היא רק ירדה למחתרת.

קל היה גם להרגיש את האווירה המקש"רת את המשפט של משפחת שמואל עם משפט אחר, שהתקיים באותו אולם ובפני אותו שופט: משפטה של משפחת שוחמכר, שתבעה את זכותה הראשונית לגדל את ילדה יוסלה.

השופט קיסטר דחה את הדיון לתורש ימים, על מנת "לתת לצדדים אפשרות ל"הגיע לעמק השווה תוך הסכם הדדי." אבל ראובן שמואל הבין זאת לגמרי אחרת: הי דחיה ניתנה על מנת להכריח אותו במשך תקופה זו להוציא את הילדים מבית-הספר הנוצרי, באיום של המשך המשפט.

לכן התפרץ ראובן שמואל עוד באולם בית-המשפט: "כמה זמן זה עוד יימשך? אני חקלאי ואני מוכרח לעבוד. אני לא יכול לחיות תמיד בצל הפרשה, אשר הדתיים הפ"ריחו מסביבי. האם אינני רוצה שהילדים שלי יגדלו לאנשים הגונים וטובים? אז מה טוב יותר, שיחזרו לכפר וישארו בורים, לא יודעים קרוא וכתוב? למה אתם מענים אותי? אין לי כוח יותר..."

כפר'אוונו

פלישה בחצות

עם החשיכה בהלה הגויה הגדולה. 13 משפחות, שמינון בניהן עלה על מאה נפ"שות, חצו את הכביש למרחק של מאה מטר מבתיהם. אלא שאותם מאה המטרים היו עבורם כמעבר לעולם אחר, והכביש סימל עבורם את הגבול בין הגהינום לגן-העדן.

מעבר מזה עמדו בתיהם. מספר צריפים שחורים, קרובים ומטים ליפול, שרדו מעברה שהוקמה כאן לפני 13 שנה. חלק מהם גרו בבתיים: בנינים בנייקומה, שה"קמו עבור תושבי המעברה לפני שלוש שנים. זה היה הגיהנום. עשר, אחת-עשרה ושתיים-עשרה נפשות בדירות של חדר או שניים. אחים נשואים, המנהלים את חיי ה"משפחה שלהם בנוכחות החורים והנכדים. עוני ודלות, מחלות וזוהמה.

המעבר השני של הכביש עמד גן-העדן. בנין תלת-קומתי מבהיק ונוצץ, האחרון בבנייני השיכון שהוקמו בקרית אונו על-ידי חברת שיכון עובדים. במשך שנים חלמו על דירות אלה. הבטיחו להם שהמעברה תחוסל ואחרוני תושביה ישובו בבנין. והנה, כשהושלם הבנין, התברר שיש מוע"מדים בעלי עדיפות לגור בו - עולים אקדמיים שזה מקרוב באו.

חופשה בכיתה-בראה. עמרם דא"בול, 26, בילה את מחצית חייו במעברה. "אנחנו 12 נפשות בצריף אחד. בחורג, כש-יורד גשם, אנחנו מדביקים עם מאסטיק את

„אז מתי מתאחדים?״

בימים. כוחו כבר לא עמד לו לספל בי-ענייני השבט, לכן מינה את חסן איברהים לייצג את בני שבטו בפני המושל הצבאי. ביום ראשון בבוקר, ניכנס איברהים ל-משרדו של מאיר אליאל, נציג המושל בי-שבט. אחד מאנשי חסותו היה חולה והוא בא לבקש עבורו רשיון לצאת לטיפול רפואי.

רק אלוהים יודע. מאיר, סמל רא"ש, שמע את פרטי הבקשה ומילא את טופס הרשיון המבוקש. תוכן הנועה ה"התנהלה לאחר מכן בין השניים נועדה להתברר מאוחר יותר בפני בית המשפט. סיפר מאיר אליאל:

„איברהים שאל אותי: כמה אתה מקבל לחודש? אמרתי לו, אם זה כל כך מעניין אותך, אז 220 לירות לחודש. אז הוא אמר לי: מה דעתך אם הייתי מוסיף לך עוד 100? כל האנשים בארץ הזאת מרוחחים מהצד. איך אתה יכול לחיות ממשכורת כזאת?״

„לא הראיתי לו שאני מתנגד. אמרתי לו שאני עוד אחשוב על זה. הוא אמר לי: תזכור - זה ביני ובינך רק אלוהים יודע, מיד אחרי שהלך פניתי לקצין הג"ח של ה"הוא היפנה אותי ישר למוש"ל הצבאי.״

כעבור כמה ימים הגיעה המשטרה לאו"הלו של חסן, עצרה אותו והוא הואשם בהצצת שוחד. הוא הכחיש הכל. על שופט" (המשך בעמוד 12)